

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Стукана Олександра Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 93 Кримінального кодексу Української РСР від 28 грудня 1960 року

м. К и ї в
24 квітня 2019 року
№ 117-1(І)/2019

Справа № 3-102/2019(2231/19)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Стукана Олександра Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 93 Кримінального кодексу Української РСР від 28 грудня 1960 року.

Заслухавши суддю-доповідача Гультая М.М. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Стукан Олександр Олексійович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції

України (конституційності) статті 93 „Умисне вбивство при обтяжуючих обставинах“ Кримінального кодексу Української РСР від 28 грудня 1960 року (далі – Кодекс), якою було передбачено, що „умисне вбивство: а) з корисливих мотивів; б) з хуліганських мотивів; в) вчинене у зв’язку з виконанням потерпілим службового або громадського обов’язку; г) двох або більше осіб; д) жінки, яка завідомо для винного була в стані вагітності; е) вчинене з особливою жорстокістю або способом, небезпечним для життя багатьох осіб; ж) вчинене з метою приховати інший злочин або полегшити його вчинення, а так само поєднане з зґвалтуванням; з) вчинене особливо небезпечним рецидивістом або особою, яка раніше вчинила умисне вбивство, за винятком вбивства, передбаченого статтями 95–97 цього Кодексу; и) вчинене на замовлення; і) вчинене за попереднім зговором групою осіб або організованою групою, –

карається позбавленням волі на строк від восьми до п’ятнадцяти років або довічним позбавленням волі, з конфіскацією, крім того, майна у випадках, передбачених пунктом „а“ цієї статті“.

Вироком апеляційного суду Волинської області від 2 лютого 2004 року Стукану О.О. було призначено покарання, зокрема, у виді довічного позбавлення волі за статтею 93 Кодексу. Ухвалою Верховного Суду України від 22 червня 2004 року цей вирок залишено без змін.

У липні 2015 року Стукан О.О. звернувся до апеляційного суду Волинської області про перегляд вироку щодо нього за нововиявленими обставинами.

Луцький міськрайонний суд Волинської області розглянув заяву Стукана О.О. про перегляд вироку апеляційного суду Волинської області від 2 лютого 2004 року за нововиявленими обставинами та ухвалою від 26 жовтня 2017 року відмовив йому в її задоволенні.

Цю ухвалу Стукан О.О. оскаржив до апеляційного суду Волинської області, який ухвалою від 10 травня 2018 року його апеляційну скаргу залишив без задоволення, а зазначену ухвалу Луцького міськрайонного суду Волинської області – без змін.

Ухвалу Луцького міськрайонного суду Волинської області від 26 жовтня 2017 року та ухвалу апеляційного суду Волинської області від 10 травня 2018 року Стукан О.О. оскаржив до Верховного Суду, який постановою колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду від 21 лютого 2019 року не відкрив касаційного провадження, справу щодо Стукана О.О. по суті за нововиявленими обставинами не розглядав, його касаційну скаргу залишив без задоволення, а рішення судів першої та апеляційної інстанцій – без змін.

Остаточним судовим рішенням у своїй справі Стукан О.О. вважає постанову Верховного Суду від 21 лютого 2019 року.

Автор клопотання стверджує, що положення статті 93 Кодексу не відповідають статті 58 Конституції України.

2. Вирішуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно зі статтею 151¹ Конституції України Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України; конституційна скарга може бути подана в разі, якщо всі інші національні засоби юридичного захисту вичерпано.

Відповідно до статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначається короткий виклад остаточного судового рішення, в якому було застосовано відповідні положення закону України; копія остаточного судового рішення у справі суб'єкта права на

конституційну скаргу має бути засвідчена в установленому порядку судом, що його ухвалив (частина перша, пункт 3, абзац десятий частини другої).

Згідно з частиною першою статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону, та якщо вичерпано всі національні засоби юридичного захисту (за наявності ухваленого в порядку апеляційного перегляду судового рішення, яке набрало законної сили, а в разі передбаченої законом можливості касаційного оскарження – судового рішення, винесеного в порядку касаційного перегляду); з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців.

У розумінні пункту 1 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ вичерпанням всіх національних засобів юридичного захисту необхідно вважати розгляд судами апеляційної та касаційної інстанцій справи по суті, у тому числі за нововиявленими або виключними обставинами.

Таким чином, відповідно до статті 151¹ Конституції України, частини першої, пункту 3, абзацу десятого частини другої статті 55, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ остаточним судовим рішенням у справі Стукана О.О. є ухвала Верховного Суду України від 22 червня 2004 року, в якій цей суд застосував статтю 93 Кодексу.

Постанова Верховного Суду від 21 лютого 2019 року не є остаточним судовим рішенням у справі Стукана О.О. в значенні статті 151¹ Конституції України, частини першої, пункту 3, абзацу десятого частини другої статті 55, частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, оскільки Верховний Суд не відкрив провадження та не переглядав справи за нововиявленими обставинами, отже, й не застосовував статті 93 Кодексу.

Таким чином, Стукан О.О. не дотримав вимог пункту 3, абзацу десятого частини другої статті 55, частини першої статті 77 Закону України „Про

Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Стукана Олександра Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 93 Кримінального кодексу Української РСР від 28 грудня 1960 року на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**